

jeg ikke ganske forstaaer, hvad den høitærede Minister egentlig mener dermed. Der staaer deri: „Til Afholdelse af de af denne Lov flydende Udgifter bevilges for Finantsaaret 1874—75 paa Finantslovens § 22 de fornødne Beløb.“ Jeg veed nu ikke, om dermed menes Finantsloven for 1874—75, men det er jo en allerede udfkommen Lov, hvori der ikke kan foretages Forandring, og at bevilge Beløbet paa Finantsloven for 1875—76 vilde vel heller ikke være ganske rigtigt, da det maa udbetales i det indeværende Finantsaar. Denne Bevilling vilde altsaa have en rigtigere Plads paa Tillægsbevillingsloven end paa Finantsloven, og dersom det af mig stillede Underendringsforslag vedtages, vil det følge ganske af sig selv, at der i § 28 i det foreliggende Forslag til Finantslov for 1875—76 optages en Bestemmelse om, at de deraf flydende Udbetalinger blive bevilgede. Den høitærede Krigsminister har ikke omtalt dette Endringsforslag under Nr. 3, og jeg har altsaa ingen anden Fortolkning at gjøre deraf end den, der følger af selve Ordene i Endringsforslaget, der, som sagt, ikke er ganske tydeligt. Jeg skal altsaa til Slutning kun bemærke, at jeg har stillet mit Underendringsforslag som et Mægtingsforslag imellem de forskellige Ansøksler, men hvis det ikke skulde vinde Tilslutning fra begge Sider, er det ingenlunde min Agt at fastholde det.

Boisen: Efter de Erklæringer, vi have faaet af de høitærede Forsvarsministre, antager jeg, at den Betingelse er tilstede, under hvilken det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Eugen) vilde tage sit Underendringsforslag tilbage, idet de ærede Ministre ikke have troet at kunne gaa ind derpaa. Naar altsaa den Veie det ærede Medlem har søgt at gaa, viser sig ikke at være fremkommelig, vil jeg henstille til ham, om han ikke vil kunne stemme med os, idet vi have søgt at gjøre dette Lønningsstillæg gjældende, indtil en ny almindelig Lønningslov træder i Kraft. Det ærede Medlem indvendte derimod, at han ikke vilde stemme for en Bestemmelse, som gjorde Loven varig; men jeg maa dog minde ham om, at han sluttede sig til os, da vi stillede et Endringsforslag til den oprindelige Lov, — det var den første Gang dette Endringsforslag kom frem — og Spørgsmaalet dreiede sig ogsaa den Gang om at gjøre denne Bestemmelse varig. Smidlertid maa jeg tilstaa, at det underer mig at se disse Forslag igjen fremkomme fra de høitærede Ministres Side, efterat en Afgjørelse har fundet Sted, der forekommer mig at være saa afgjørende, som Tilfældet var her ved 2den Behandling, da mit Endringsforslag blev vedtaget med 65 Stemmer mod 19. Jeg kan forstaa, at man til en gentagen Forhandling her i Thinget opstiller Forslag, hvis Skjæbne har været uafsluttet ved den tidligere For-

handling; men at optage Forslag uden nogen Endring i dem, altsaa at forlange af Thinget, at det ved en følgende Forhandling skal kuldaste en Afgjørelse, som er bleven truffen med et saa stort Flertal, naar det gjenopstillede Forslag ikke gaar ud paa noget Andet end det, der den Gang blev forfattet, er en Praxis, som jeg ikke tror finder Billigelse her i Thinget, og jeg ventter derfor heller ikke, at den skal finde det i dette Tilfælde. Den høitærede Marineminister gjorde nogle Betragtninger gjældende, som jeg nogle Dieblit vil tillade mig at dvæle ved. Han hævdede for det Første, at naar det her var Regjeringens Politikk at jævnstille Lønningsstillæget til Soldaterne med Lønningsstillæget til Embedsmændene, berøede dette paa, at man ansaa det sidstnævnte Tillæg for at være lige saa paatrængende, som det førstnævnte. Jeg beder dog den høitærede Marineminister om at overveje dette noget nærmere. Hvis det var Tilfælde, vilde hele den Betragtning, hvorpaa i alt Fald dette Things Ansøksler om dette Lønningsstillægs Nødvendighed hviler, væsentlig være forrykket, thi den Betragtning, der her er gjort gjældende, er jo den, at Lønningsstillæget væsentlig er nødvendigt for de første Livsformøndenheders Skuld. Jeg har nu ganske vist hævdet, at jeg ikke betragter Lønningsstillæget til Soldaterne som et egentligt Dyrtidstillæg; men forudsat, at man gaar ud fra denne Betragtning, som jo er den høitærede Regjeringens Udgangspunkt, maa jeg minde om, at Spørgsmaalet her kun dreier sig om at vederlægge Soldaterne de allernødvendigste Livsformøndenheder. Der er altsaa ikke Tale om noget Mere eller noget Mindre, men Spørgsmaalet er kun om at tilstaa Soldaterne, hvad der ligefrem er nødvendigt for hans Ophold, og da spørger jeg den høitærede Marineminister, om han fremdeles tør hævde, at dette Tillæg ikke er mere paatrængende end Tillæget til Embedsmændene? Den høitærede Marineminister gjorde gjældende, at dersom det viste sig, at den almindelige Lønningslov ikke kunde komme ud inden den Frist, han havde tænkt sig, nemlig inden Finantsaarets Udgang, var der andre Veie at gaa. Jeg kunde tænke mig forskellige, som tidligere ere blevene anførte, f. Ex. at man kunde forlænge denne Lovs Varighed, men jeg maa dog minde den høitærede Minister om, at lige saa vist som en Regjering politiske Liv ikke er asseureret for alle Slags Farer, lige saa lidt er denne Forsamlings Tilstedeværelse i Februar og Marts Maaneder paa nogen Maade jaaledes asseureret, at vi ikke løbe den Risiko, at Betingelserne for, at en Forlængelse af denne Lov overhovedet kan finde Sted, ikke da vilde være tilstede. Jeg tror derfor, det er noget vel usikkert at gaa denne Veie. Naar dernæst den høitærede Marineminister henviser os til, at man kunde opstille dette Tillæg som Endringsforslag til Lovforslaget om Embedsmændenes Lønningsstillæg, spørger jeg igjen den